ഗ്രാമീണരുടെ സർവ്വകലാശാലകൾ

ആർ. രാമൻ നായർ

വീക്ഷണം 30 ഡിസംബർ 1987

ഗ്രാമവികസനം എന്നാൽ അവിടത്തെ കാർഷിക പരിപാടികളും, ആരോഗ്യ രക്ഷാ പ്രവർത്തനങ്ങളും ജനസംഖ്യാ നിയന്ത്രണവും ഒക്കെയാണിന്ന്. അവ ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ മുൻ ഉപാധിയായ ഗ്രാമീണർ വേണ്ട വിധം ബോധവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കണം എന്ന കാര്യത്തെ നമ്മൾ അപ്പാടെ അവഗണിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാനും ചൂഷണങ്ങൾക്കു വിധേയമാകാതെ ഉറച്ചകാൽവെയ്പുകളോടെ പുരോഗതിയുടെപാതയിലേക്ക് കയറിച്ചെല്ലുവാനും ഗ്രാമീണനെ പ്രാപ്തമാക്കുവാനുള്ള ബോധവൽക്കരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ക്രിഷി ഭവനിലൂടെയോ പ്രസിദ്ധീകരണ വിഭാഗങ്ങളിലൂടെയോ സാദ്ധ്യമാവുന്ന കാര്യമല്ല. ഗ്രമീണന്റെ സമഗ്രമായ വ്യക്തിത്വ വികാസം ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന കുറേ സ്ഥാപനങ്ങളാണ് നമുക്കിന്നാവശ്യം. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് ഏറ്റവും പര്യാപ്തമായ ഗ്രാമീണ ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾക്കും അവയിലൂടെ നൽകുന്ന സേവനങ്ങൾക്കും ഗവണ്മെന്റ് പ്രത്യേക പരിഗണന നൽകണമെന്ന് ഈ ലേഖനം സമർത്ഥിക്കുന്നു.

Gramenarude Sarvakalasalakal (Public Libraries as People's University), Veekshanam, 30, December, 1987. P2

Personal Archive Files:

Note: Forms part of a series of articles published in nineteen eighties in popular regional (Kerala) dailies in local language (Malayalam). At that time there was no library legislation in Kerala. Various attempts during 1960- 1985 for enacting a Kerala Public Library act failed due to various interests that came into conflict. There were also signs of the further attempts for library legislation taking a wrong direction to adjust with the pressure groups. In such a situation these articles stressed the need and importance of Public Library system and legislation and attempted to raise public opinion in favor of enacting library legislation in Kerala as well as reorganizing the public library system as per accepted principles and models.

ഗ്രാമീണരുടെ സ

ആർ രാമ

ഇൻഡ്യ ഗ്രാമങ്ങളുടെ നാടാണ്. എൺപതു് ശതമാനത്തിലധികം ജനങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളിലാണ് വസിക്കുന്നതു്. ജനതയുടെ ഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന ഈ ഗ്രാമീണ കർഷകരുടെ പ്രവർത്തനമാണ് നമ്മുടെ സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടകം. എങ്കിലും ഈ ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തിന് ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ നിസ്സാരമായൊരു പങ്കേ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ഗ്രാമീണരുടെ ജീവിത നിലവാരം ഇന്നു പരിതാപകരമാം വിധം മോശമായിരിക്കുന്നു. പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികളിലും മററു പരിപാടികളിലും അമിതമായ പ്രാധാന്യത്തോടെ ഗ്രാമവികസനത്തെ ഉൾപ്പെടുത്തി താത്വികമായി ഗ്രാമത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം നമ്മൾ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ പ്രായോഗികമായി ഭരണത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം കയ്യാളുന്ന നമ്മുടെ നാഗരിക സമൂഹത്തിന്റെ സ്വാർത്ഥത ഗ്രാമീണരുടെ എല്ലാ അവകാശങ്ങളെയും നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. സാമൂഹ്യസേവന പദ്ധതികളും പുരോഗമന പ്രവർത്തനങ്ങളും ഒന്നും തന്നെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഗ്രാമീണരിലേക്ക് കടന്നു ചെല്ലുന്നില്ല. ദുർബല വിഭാഗങ്ങളെ പുനരുദ്ധരിച്ച് അസമത്വങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ വേണ്ടി സമൂഹത്തിൽ വിനിയോഗിക്കപ്പെടേണ്ട ദേശീയവരുമാനം സമ്പന്നരായ ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ സൗകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും സാമ്പത്തികമായ അസമത്വങ്ങൾ വളർത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഗ്രാമ നഗര പക്ഷപാതം

ഗവൺമെൻറിന്റെ എല്ലാ പ്രവർത്തനരംഗങ്ങളിലും അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും ഗ്രാമ നഗരപക്ഷപാതങ്ങൾ പ്രകടമാവുന്നു. ഗ്രാമീണരുടെയും കൂടി വികസനത്തെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ പദ്ധതികളും ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്നതും പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുന്നതും ഗ്രാമേതര പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നും വരുന്ന വിദഗ്ദ്ധൻമാരാവുമ്പോൾ ഈ പക്ഷപാതം ഉണ്ടാവാതിരിക്കുക സാദ്ധ്യവുമല്ലല്ലോ. ഫലമോ? പന്ത്രണ്ടാമത്തെ ദേശീയ സാമ്പിൾ സർവേയുടെ കണക്കനുസരിച്ച് ശരാശരി ഇൻഡ്യൻ ഗ്രാമീണനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു പ്രൈമറി സ്കൂൾ രണ്ടു കിലോമീററർ അകലെയാണ്. ഹൈസ്കൂളിലേക്ക 16 കിലോ മീററും തപാലാപ്പീസിലേക്ക 5 കിലോമീററും. ടെലിഗ്രാഫ് ഓഫീസിലേക്ക 18 കിലോമീററും അയാൾക്ക സഞ്ചരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ഗ്രന്ഥശാല ഇൻഡ്യൻ ഗ്രാമീണനിൽ നിന്നും ശരാശരി 150 കിലോമീററർ അകലെയാണ്. ഗ്രാമീണന്റെ സ്വയംപഠനത്തിനും തുടർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും സഹായകമാകുന്ന ഏതൊരു സ്ഥാപനവും അവനിൽ നിന്നു അതിലേറെ അകലെയാണ്. ഒരു ഇൻഡ്യൻ നഗരത്തിലെ തന്നെ സൗകര്യങ്ങളുമായി ഇതൊന്നു താരതമ്യം ചെയ്തു നോക്കുമ്പോൾ ആസൂത്രിത വികസനത്തിന്റേതായ നാലു ദശാബ്ദങ്ങൾക്ക ശേഷവും ഇൻഡ്യൻ ഗ്രാമങ്ങളുടെ പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയ്ക്ക മാററമൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണ് നാം കാണുന്നതു്.

നാഗരികമേധാവിത്വം

സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരഭാരതത്തിലെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഒരു നിശബ്ദ സാമൂഹിക വിപ്ലവം അരങ്ങേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് എന്നു നാം കൊട്ടിഘോഷിക്കുന്നതു വെറും വാചകക്കസർത്താണെന്നും ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ പിൻവാങ്ങലിനുശേഷവും യഥാർത്ഥത്തിൽ നമ്മുടെ ഗ്രാമങ്ങളുടെ അടിമത്വം അവസാനിച്ചിട്ടില്ലെന്നുമാണ് ഈ സ്ഥിതിവിവര കണക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. അന്നു ബ്രിട്ടീഷ് മേൽക്കോയ്മ ആയിരുന്നു. ഇൻഡ്യൻ ഗ്രാമങ്ങളുടെ ശാപമെങ്കിൽ ഇന്നു ന്യൂനപക്ഷം വരുന്ന സമ്പന്നരായ നാഗരികരുടെ ആധിപത്യമാണ് ഇൻഡ്യൻ ഗ്രാമീണരിൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. വിദ്യാഭ്യാസപരമായി മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നു എന്നു നമ്മൾ അഭിമാനിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ പ്രബുദ്ധത അവകാശപ്പെടുന്ന ഈ കേരളത്തിൽകൂടി മൊത്തം ജനതയുടെ വെറും 8 ശതമാനം വരുന്ന സമ്പന്ന വിഭാഗമാണ് രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹ്യ മണ്ഡലങ്ങളിലെ നിർണ്ണായക ശക്തിയായി വർത്തിക്കുന്നതു്. ഒരു ചെറിയ ന്യൂനപക്ഷമായ ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ പൊതു സ്വത്തുക്കളുടെയും ധനത്തിന്റെയും വർദ്ധമാനമായ സഞ്ചയം ഇവിടത്തെ രാഷ്ട്രീയ പ്രക്രിയ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ അതീവ പ്രാധാന്യത്തോടെ കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാണ് റോബിൻ ജെഫ്രി രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു്. ജനതയുടെ ആകെ അദ്ധ്വാനഫലമായ ദേശീയ വരുമാനം അസമത്വങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കാനാവും വിധം സമൂഹത്തിൽ വിതരണം നടത്തുന്നതിനു പകരം സമ്പന്ന വിഭാഗത്തിന്റെ സ്വകാര്യ സൗകര്യങ്ങളും സമ്പത്തും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം ചോർത്തപ്പെടുന്നു.

ഗ്രാമവികസനം എന്നാൽ

അടിസ്ഥാനപരമായി വികലമായ വികസന പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് ഈ ചൂഷണത്തിനു കളമൊരുക്കുന്നതു്. ഗ്രാമവികസനം എന്നാൽ നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രധാനമായി അവിടത്തെ കാർഷിക പരിപാടികളും ആരോഗ്യ പരിപാലന പ്രവർത്തനങ്ങളും ജനസംഖ്യാ നിയന്ത്രണവും മാത്രമാണ്. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഗ്രാമീണർക്ക് പ്രയോജനപ്പെടണമെങ്കിൽ അതിന്റെ മുൻ ഉപാധിയായി അവർ ബോധവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്ന കാര്യം നമ്മൾ അപ്പാടെ അവഗണിക്കുന്നു. ഗ്രാമീണർക്ക് അവരുടെ ചുററുപാടുകളുമായി ഒത്തുപോകുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിനും സാംസ്കാരിക വാർത്താവിനിമയ സൗകര്യങ്ങൾ അവർക്ക് കൂടി ലഭ്യമാക്കുന്നതിനും വേണ്ട പ്രവർത്തനങ്ങൾ അവ അർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യത്തോടെ നിർവഹിക്കാത്തതാണ് നമ്മുടെ ഗ്രാമവികസന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പരാജയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനകാരണം. സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക രാഷ്ട്രീയ പുരോഗമന പ്രവർത്തനങ്ങൾ വിജയിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശക്തമായ ഉപകരണം വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. ദേശീയ ലക്ഷ്യങ്ങളോടും ഗ്രാമവികസന പരിപാടികളോടും വിദ്യാഭ്യാസത്തെ കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ചാലൊഴികെ ഗ്രാമങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കപ്പെടുകയില്ല. വ്യക്തിയുടെ സമഗ്രമായ വ്യക്തിത്വവികാസം നേടേണ്ടതു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെയാണ്. അവനിൽ ശാസ്ത്രീയ മനോഭാവം വളർത്തി ജനായത്ത വ്യവസ്ഥയിലെ ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ പങ്കെടുപ്പിച്ച്, ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണ പകർന്ന്, സാമ്പത്തിക, സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക ചുററുപാടുകളെക്കുറിച്ച് അവനെ ബോധവാനാക്കി മാററങ്ങളോടൊത്ത് പോകുവാൻ അവനെ പ്രാപ്തനാക്കേണ്ടതു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെയാണ്. ജാതിമത വർഗ പ്രാദേശിക വ്യത്യാസമില്ലാതെ എല്ലാവർക്കും വിദ്യാഭ്യാസം നൽകേണ്ടത് ഒരു ജനായത്ത ഗവൺമെൻറിന്റെ അനുപേക്ഷണീയമായ കടമകളിൽപ്പെടുന്നു. ജനായത്ത ഭരണം അർത്ഥപൂർണ്ണമാകണമെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ വിദ്യാസമ്പന്നരായിരിക്കണം. ലെനിൻ പറയുംപോലെ വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാത്ത നിരക്ഷരനും അജ്ഞനുമായ ഒരു വ്യക്തി നമ്മുടെ

ഗ്രാമ വികസനം എന്നാൽ, അവിടത്തെ കാ
പ്രവർത്തനങ്ങളും ജനസംഖ്യാ നിയന്ത്രണവും
കിൽ മുൻ ഉപാധിയായി ഗ്രാമീണർ വേണ്ടവിധ
ര്യത്തെ നമ്മൾ അപ്പാടെ അവഗണിക്കുന്നു. (
ചൂഷണങ്ങൾക്ക് വിധേയമാകാതെ ഉറച്ച കാൽ
ലേയ്ക്ക് കയറിച്ചെല്ലുവാനും ഗ്രാമീണനെ പ്ര
വർത്തനങ്ങൾ ഗവൺമെൻറിന്റെ കൃഷിഭവനു
ളിലൂടെയോ സാദ്ധ്യമാകുന്ന കാര്യമല്ല. ഗ്രാമ
ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന കുറേ സ്ഥാപന

ാർവ്വകലാശാലകൾ

മൻ നായർ

കാർഷിക പരിപാടികളും, ആരോഗ്യ രക്ഷാ
ും ഒക്കെയാണിന്ന്. അവ ഫലപ്രദമാകണമെ
ിധം ബോധവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കണം എന്ന കാ
ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളുൾക്കൊള്ളാനും,
ൽവെയ്പുകളോടെ പുരോഗതിയുടെ പാതയി
പ്രാപ്തനാക്കുവാനുള്ള ബോധവൽക്കരണ പ്ര
നുകളിലൂടെയോ പ്രസിദ്ധീകരണ വിഭാഗങ്ങ
ാമീണന്റെ സമഗ്രമായ വ്യക്തിത്വവികാസം
പനങ്ങളാണ് നമുക്കിന്നാവശ്യം.

രാഷ്ട്രീയ മണ്ഡലത്തിന് പുറത്താണ്. ഈ രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ നിർണ്ണായക പങ്കുവഹിക്കാൻ വിദ്യാഭ്യാസം നേടേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് യഥാർത്ഥഗ്രാമവികസനം സാദ്ധ്യമാവണമെങ്കിൽ ഇടത്തട്ടുകാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥ വൃന്ദത്തിന്റെ ചൂഷണം ഒഴിവാക്കി വികസന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സ്വയം നേതൃത്വമേറ്റെടുക്കുവാൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ ഗ്രാമീണരെ പ്രാപ്തരാക്കേണ്ടതുണ്ട്. അങ്ങനെ നഗരത്തിലെപോലെ ഗ്രാമങ്ങളിലും വിദ്യാഭ്യാസ, വിജ്ഞാനവിതരണ, വാർത്താവിനിമയ സൗകര്യങ്ങൾ ലഭ്യമാക്കി ചിന്തയുടെയും പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും മേഖലയിലേക്ക് ജനതയെ ഒന്നാകെ കൈക്കൊടുത്ത് ഉയർത്തുമ്പോഴേ ദേശീയ വികസനം സാദ്ധ്യമാവൂ. സാമ്പത്തികമായ ഉച്ചനീചത്വം വളരെ പ്രകടമായുള്ള നമ്മുടെ വ്യവസ്ഥയിൽ, ജനതയുടെ ആകെ സമ്പത്തായ പൊതുവായി എല്ലാവർക്കും തുല്യമായി പ്രയോജനപ്രദമാകേണ്ട വിദ്യാഭ്യാസ, വിജ്ഞാന വിതരണ വാർത്താവിനിമയ സൗകര്യങ്ങൾ നിഷേധിക്കലാണ് അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മറ്റെല്ലാ അസമത്വങ്ങളെക്കാളും ഇന്ത്യൻ ഗ്രാമീണനെ തളർത്തിയിരിക്കുന്നത്. നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആ സേവനങ്ങളാണ് അവന് ശബ്ദവും ശക്തിയും നൽകേണ്ടിയിരുന്നത്. ഈ പക്ഷപാതത്തിന്റെ ഫലമായ ഗ്രാമീണന്റെ അജ്ഞതയും ഒറ്റപ്പെടലും വിലപേശലിനുള്ള ശേഷിക്കുറവും അത്തരമൊരു ചൂഷണ വ്യവസ്ഥ തുടരുന്നതിന് ഭരണവർഗത്തെ സഹായിക്കുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ

നമ്മുടെ എല്ലാ വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങളും ഇന്നും പ്രധാനമായും നഗരങ്ങളെയും നഗരവാസികളെയും ചുറ്റിപ്പറ്റിയാണ് നടക്കുന്നത്. ഒരു പരിധിവരെ ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ ഗ്രാമങ്ങളിലും ലഭ്യമാക്കിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഗവൺമെന്റിന്റെ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളിൽ പുരോഗമന പ്രവർത്തന റിപ്പോർട്ടുകളിൽ വ്യക്തമായ ഒരു പക്ഷപാതം പ്രകടമല്ല. പക്ഷേ പ്രവർത്തനഫലങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിചിന്തനം ചെയ്യുമ്പോൾ ഗ്രാമീണന് പ്രയോജനപ്രദമാവാത്ത ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം വലിച്ചെറിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നതിലൂടെ അവനെ അജ്ഞതയിലും അടിമത്തത്തിലും തളച്ചിടാനുള്ള ഒരു കുത്സിത ശ്രമം ഇവിടെ വിജയകരമായി അരങ്ങേറുകയാണോ എന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

ഇന്ത്യൻ ഗ്രാമങ്ങളുടെ പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിൽ അനൗപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസം ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കാളും ഒട്ടും തന്നെ അപ്രധാനമല്ല എന്നാണ് കഴിഞ്ഞ നാല് ദശകങ്ങളിലെ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ എണ്ണം നാല് ദശകം കൊണ്ട് രണ്ടു ലക്ഷത്തിൽ നിന്നും ഏഴ് ലക്ഷമായി. ഭരണഘടന വാഗ്ദാനം ചെയ്തപോലെ പതിനാല് വയസ്സുവരെയുള്ള എല്ലാവർക്കും സൗജന്യനിർബന്ധിത വിദ്യാഭ്യാസം ലഭ്യമാക്കാൻ പത്തല്ല നാൽപത്തു വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടും നമുക്ക് സാധ്യമായില്ല. ഗവൺമെന്റിന്റെയും സന്നദ്ധ സംഘടനകളുടെയും വയോജന വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ട് കൂടി നിരക്ഷരതാ നിർമ്മാർജ്ജനം പരാജയപ്പെട്ടു. നാല്പതു വർഷംകൊണ്ട് ജനസംഖ്യയും സാക്ഷരരുടെ എണ്ണവും ഇരട്ടിയായപ്പോൾ നമ്മുടെ നിരക്ഷരരുടെ എണ്ണമോ നാലിരട്ടിയായിരിക്കുന്നു. വേൾഡ് ബാങ്കിന്റെ നയരേഖ പറയുന്നത് 2000-മാണ്ട് ആകുമ്പോൾ 15 മുതൽ 19 വയസ്സുവരെ പ്രായമുള്ളവരിൽ ലോകത്തെ നിരക്ഷരരുടെ 54 8 ശതമാനവും ഇന്ത്യയിലായിരിക്കുമെന്നാണ്.

ഇനി സാക്ഷരരെന്ന് ഇന്ന് നമ്മൾ കണക്കിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന 37 ശതമാനം പേരുടെ സ്ഥിതിയോ? അവരിൽ മൂന്നിൽ ഒന്നു ഭാഗവും സ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലും പഠിച്ചിട്ടുള്ളവരല്ല. മറ്റൊരു മൂന്നിലൊന്ന് പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസം മാത്രമേ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ആകെ ജനതയുടെ വെറും മൂന്നര ശതമാനം മാത്രമാണ് ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയവർ. ഒന്നര ശതമാനത്തിന് മാത്രമാണ് ബിരുദമെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഗ്രാമീണരുടെ മാത്രം കണക്കെടുത്താൽ ഇതിന്റെ നാലിൽ ഒന്ന് പുരോഗതി കൂടി ഉണ്ടാവില്ല.

ജനസംഖ്യയിൽ എൺപതു ശതമാനത്തോളം ഗ്രാമീണരാണെങ്കിലും സ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ അറുപതു ശതമാനത്തോളമേ ഗ്രാമീണരായുള്ളൂ. ഈ ഗ്രാമീണ വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും ഭൂരിഭാഗവും 4-ാം ക്ലാസ്സിൽ എത്തും മുമ്പ് തന്നെ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം നിറുത്തുമെന്നാണ് കണക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഗ്രാമീണ വിദ്യാർത്ഥികൾ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും തൊഴിലാളികളുടെയും സാധാരണ കർഷകരുടെയും മക്കളാണ്. കുടുംബ കാര്യങ്ങളിലും കൃഷിപ്പണികളിലും മറ്റു തൊഴിലുകളിലും മാതാപിതാക്കളെ സഹായിക്കേണ്ടി വരുന്നവർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം ഭാഗികമായ ഒരു ചുമതല മാത്രമാണ്. അത്ര ദയനീയമാണ് അവരുടെ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങൾ. ഈ പാവപ്പെട്ട ഗ്രാമീണ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എൺപത്തഞ്ചു ശതമാനത്തിനും സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം കൂടി പൂർത്തിയാക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ ജനതയുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ചിലവിടുന്ന ഭൂരിഭാഗം ധനവും പാഴായി പോകുന്നു. എന്തായാലും പെരുകുന്ന നിരക്ഷരരുടെ എണ്ണവും വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതികളുടെ പരാജയവും നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ നയത്തിന്റെ ഗൗരവതരമായ തകരാറുകളിലേക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ച കമ്മിറ്റി വളരെ മുമ്പേതന്നെ ഈ പരാജയത്തിന്റെ കാരണങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുകയുണ്ടായി. സ്കൂളുകൾക്കൊപ്പം തന്നെ സമൂഹ വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങളും സൗജന്യ ഗ്രന്ഥാലയ സേവനവും ഗ്രാമങ്ങളിൽ ലഭ്യമാക്കുകയാണ് ഈ തകരാറുകൾ പരിഹരിക്കാൻ നിരക്ഷരത നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യാൻ സാക്ഷരത നിലനിർത്താൻ ഉള്ള മാർഗ്ഗമായി കമ്മിറ്റി നിർദ്ദേശിച്ചത്.

ഇന്ത്യൻ ഗ്രാമങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പുരോഗതി അനൗപചാരിക തുടർവിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാകൂ. പക്ഷേ ഗ്രാമങ്ങളിൽ പോലും നമ്മൾ ഇന്നും അനൗപചാരിക, തുടർ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഒട്ടും തന്നെ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നില്ല. നാമമാത്രമായി നാം നടത്തുന്ന അനൗപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസ പരിപാടികളും ഔപചാരികത്വം മാത്രമുള്ള പ്രയോജന ശൂന്യമായൊരു പ്രവർത്തനമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ അനൗപചാരിക തുടർ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ച പദ്ധതികൾ നിരക്ഷരതാ നിർമ്മാർജ്ജനവും ജനകീയ വിദ്യാഭ്യാസവും വിജയകരമായി നടപ്പാക്കാൻ ആവുന്ന സമൂഹ കേന്ദ്രങ്ങളായ ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളെ പൂർണ്ണമായും അവഗണിക്കുന്നു. അവയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാനോ കാര്യക്ഷമമാക്കുവാനോ വേണ്ട യാതൊരു പ്രവർത്തന പദ്ധതികളും നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലില്ല.